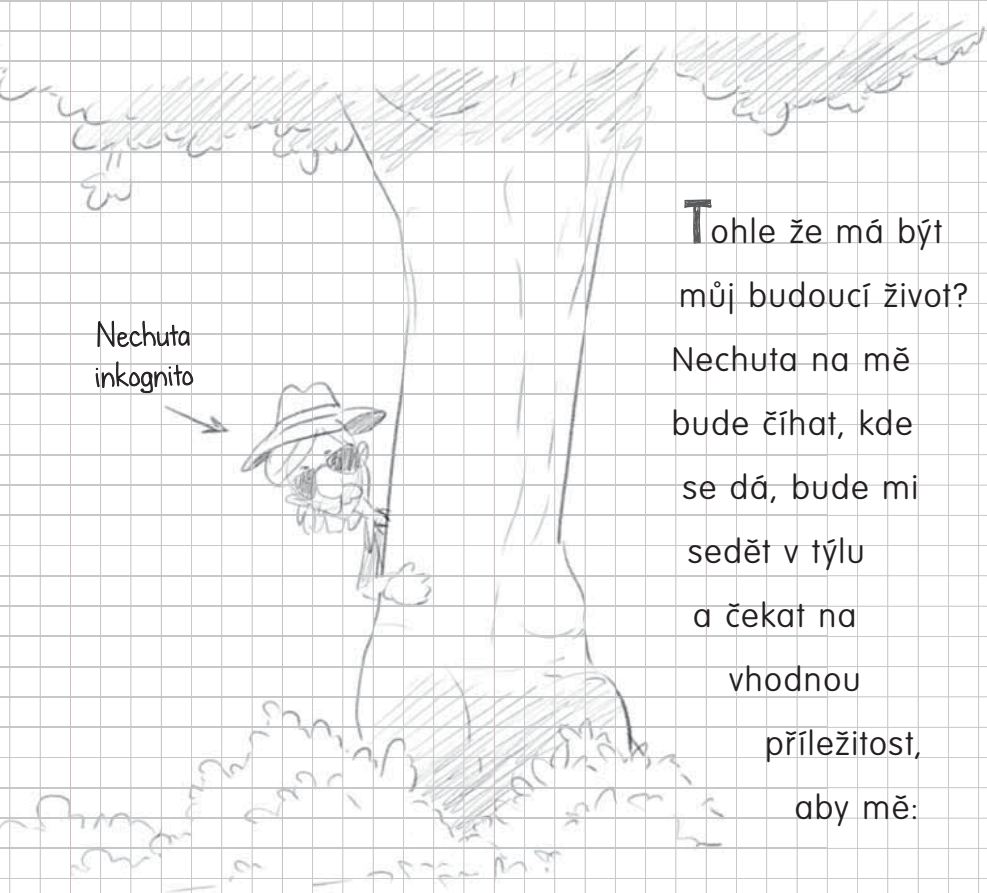

„Ztratils mou důvěru!“ slyšel jsem Nechutu přes jekot svého vnitřního hlasu. „Půjdu s tebou a poslechnu si, jak se Edgarovi a jeho kamarádům omluvíš, chlapče. A jestli provedeš ještě nějakou **sebemenší lumpárnu**, musíš počítat s vyloučením ze školy.“

Tohle že má být můj budoucí život? Nechuta na mě bude číhat, kde se dá, bude mi sedět v týlu a čekat na vhodnou příležitost, aby mě:

- ♂ vyrazil ze školy,
- ♂ dal si mě k snídani,
- ♂ zase mě vyvrhnul,
- ♂ znovu mě rozžvýkal,
- ♂ spolknul a
- ♂ strávil, aby mě potom
- ♂ spálil a samozřejmě
- ♂ spláchnul můj **popel** na holčičích záchodech v pátém patře nebo (pokud budou zase ucpané)
- ♂ mě rozprášil ve větru do všech světových stran.

